

Jesucrist, Senyor del món i de la història

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els primers cristians, enmig d'un món hostil, afirmaven la senyoria de Jesucrist per damunt de tots els altres poders d'aquest món. Ho feien amb *parresia* (la llibertat de parlar enmig de l'assemblea) de l'Esperit en el seu cor: *Ningú no pot dir: «Jesús és Senyor» si no és sota l'acció de l'Esperit Sant* (1Co 12,3). Aquesta afirmació els aportava la llibertat profunda, fins i tot en els moments de contradicció i persecució. De fet, molts moriren confessant Jesús com a únic i veritable Senyor del món i de la història. El reconeixement de la senyoria de Crist, enfront dels poders mundans que volen arrencar del cor la llibertat de les persones per subjugar-les, fent-les titelles dels interessos d'alguns, és font d'alliberament personal i social i constructor de l'única «revolució» que perdura al llarg dels segles.

La paraula sense el testimoniatge pot dur a l'escàndol; però el testimoniatge sense la paraula pot caure en el buit

Els cristians som urgits, enmig de la nostra societat, a confessar de manera explícita i clara, tant de paraula com d'obra, que Jesús és el Senyor. En aquest cas, el testimoniatge de la vida i la professió de paraula són inseparables. La sola paraula sense el testimoniatge pot dur a l'escàndol; però el testimoniatge sense la paraula oportuna pot caure en el buit. Enmig nostre hi ha moltes persones que cerquen sentit, perquè en el seu cor experimenten la buidor, malgrat el «benestar» que ofereix el món. El nostre testimoniatge, acompanyat del relat de la nostra fe, pot ajudar perquè en el cor d'alguns s'obri quelcom profund que eixampli l'horitzó de la seva existència.

Confessar que Jesús és Senyor del món i de la història ens demana certament la confessió clara i amb llibertat, però també ens ha d'ajudar a viure en la convicció que ell és present enmig del nostre món i de la nostra història. En la nostra societat Déu és present en el goig i les tristeses de les persones que cerquen: «Ell viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada, sinó descoberta. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (Francesc, EG 71). L'Església, doncs, ha d'oferir a tothom, amb humilitat i respecte, el gran tresor de l'Evangeli que duu en gerres de terrissa (cf. 2Co 4,7), a fi que molts puguin reconèixer que Déu no és pas un estrany, sinó la font de la llibertat autèntica i de la vida eterna.

